

Stu - dně ne - pře - vá - že - ná
k To - bě ú - pí du - še má,

všech bo - žských mi - lo - stí,
tvých ží - zníc sla - dko - stí.

Bo - že, Du - chu sva - tý,

jenžs po - sa - vad v da - rech svých

pře - dra - hých a ro - zko - šných

pře - ho - jně bo - ha - tý.

2. Proto vroucně Tě prosím, můj posvětiteli, / víry pravé v mém srdci, mocný pěstiteli, / rozmnožuj ji dále, / ať se již nezmenšuje, / ale vždy rozhojňuje / ke tvé cti a chvále.
3. Při tom i má naděje ať pevnou stálostí / před Tebou se vždy skvěje bez vší pochybnosti, / bych neměl doufání / v darech pomíjejících, / však věčně trvajících / a v tvém smilování.
4. Vladaři můj výborný, braň a posilň mne sám, / by libý neb odporný vítr sem ani tam / mnou nemoh' viklati, / nýbrž ať v každé době / důvěřuji se Tobě, / rač mi pomáhati!